

Som redegørelsen selv understreger, har vi en af verdens højeste erhvervsfrekvenser for kvinder, og både kvinders og mænds uddannelsesniveau er meget højt. Det afspejler sig jo også i et stigende antal af kvinder, der vælger børnene fra. Selvbestemmelse er mantraet. Vi kan læse det flere gange i redegørelsen. Men vi bliver nødt til at forholde os konstruktivt til de samfundsmæssige problemstillinger, det giver, når vi taler om kvinder og arbejdsliv, for resultatet er jo nemlig tit, at mange kvinder i vid udstrækning skal vælge imellem børn og karriere, og er det rimeligt?

Kl. 16.30

Hvis kvinderne vælger karrieren fra, så betyder det jo, at arbejdsmarkedet mister halvdelen af den talentmasse, der findes, og at samfundet får mindre end fuldt udbytte af halvdelen af dem, vi uddanner. Har vi råd til det? Er det en rimelig pris, at man skal vælge børnene fra for at kunne bruge de ressourcer eller de evner, man nu engang har tilegnet sig?

Jeg tror på, at virksomheder og ledere må til at holde op med at betragte familien som en konkurrent til jobbet og jobbet som en konkurrent til familien. Arbejdspladsen skal ikke indrettes som en substitut for familien. De skal være der begge to, og det er af vital betydning for medarbejdernes trivsel og for deres effektivitet, at de faktisk har plads til et ordentligt familieliv. Den virksomhed, der indretter sig fleksibelt over for folk med børn, vil formentlig i sidste ende stå med mere tilfredse og afbalancerede medarbejdere, fordi arbejdet ikke har splittet dem ad med urealistiske krav, mens deres børn stod og ventede i børnehaven. De vil også være mange menneskelige erfaringer og kvaliteter rigere og derfor bedre ledere og bedre medarbejdere og bedre kollegaer.

Derfor er det også vigtigt, at vi har fokus på det her område, hvilket ministeren jo også lægger op til. Og Kristendemokraterne har netop også i dag været medforslagsstiller til et forslag om lønstatistikker for erhvervslivet, fordi en af de problemstillinger, vi jo står over for, er den manglende ligeløn. Man kunne også nævne uligheder på pensionsområdet osv. Det er et vigtigt område at have fokus på, og det er vigtigt at få en bedre sammenhæng.

Som det fremgår af redegørelsen, er ministeren og regeringen af den opfattelse, at ligestilling er vigtig, men at alle samfundsgrupper må opnå den uden særbehandling. Målsætningen for regeringen er at skabe reelle og ikke blot for-

melle lige muligheder. Men hvad gør vi, når samfundsstrukturene uundgåeligt skaber ulighed og forhindrer, at der reelt er lige muligheder? Kan vi opnå det med gode råd, med pjecer, med god vilje og dialog, eller skal vi også forsøge at være meget mere konstruktive og politisk turde stille nogle helt andre krav?

Et andet område er handel med kvinder, hvor ligestillingsministeren jo nu har vundet reklamebranchens priskonkurrence Guldkornet for sin annoncekampagne. Men det ændrer ikke på det faktum, at vi fortsat hos Kristendemokraterne finder den politik, der bliver lagt for dagen, mangelfuld. Den fremlagte politik formår ikke at tage fat om de grundlæggende årsager til, at handelen finder sted, nemlig selve efterspørgslen på prostitutionen.

Den fremlagte handlingsplan på området berører udelukkende symptombehandlinger og forsøg på at forbedre kvindernes forhold, når de er havnet i prostitutionsmiljøet. Denne løsningsmodel er uholdbar, den er i hvert fald mangelfuld og tager ikke hele aspektet med. Vi mener, at det er to sider af samme sag, og vi finder det problematisk at forsøge at skille de to fænomener ad. Hvorfor er den generelle prostitution ikke en del af indsatsområdet for handel med kvinder? Mener ligestillingsministeren ikke, at prostitution er et ligestillingsproblem?

Så er der også et emne, der glimrer ved sit fravær i redegørelsen, og det er hele spørgsmålet om pornificering af det offentlige rum. Hvis der er et sted i samfundet, hvor kønsdiskriminationen lever i bedste velgående, så er det i vores seksualitetskultur.

Der er ved at ske det paradoksale skred i vores samfund, at det at afvise pornografi er ved at blive tabubelagt. Jeg oplever ofte, når jeg rejser de her debatter, at blive stemplet som sexfor-skækket eller snerpet, når jeg argumenterer imod den stigende pornificering af det offentlige rum. Man bruger begrebet porn chic i USA og England, som kendetegner den kulturelle proces, hvor pornografien glider ind i vores hverdagsliv som et alment accepteret og ofte idealiseret kulturelt element.

Pornografiens udbredelse er blevet større, og pornografien er blevet mere tilgængelig, samtidig med at den er i færd med at blive gjort stueren på grund af massemediernes og reklamebranchens stigende interesse. Udviklingen betyder, at ikke mindst børn og unge vokser op med et forskruet og stereotypt kvinde- og mandebil-ede.